

Těla jsou zpět. A ve velkém stylu

Liberecká hudební skupina Těla, která v devadesátých letech bourala sály a posléze se ze scény potichu skoro vytratila, **prožívá znovuzrození**. Vyrazila na koncertní turné a láká stovky fanoušků.

» Pokračování ze strany B1

Tuhle dobu si moc dobře pamatují. Byli jste úplně všude. První deska, to byl vrchol toho, co se do té doby dělo. A pak to vzalo takový fofr, ve který jsme ani nedoufali. Zničehonic chodily na koncerty holčičky, když jsme album křtili v Lidových sadech, přišlo dvanáct set lidí. To bylo úplně na makovici. Rok nato vyšla další deska, byly tisky na to, aby se natočila co nejdříve po úspěchu té první. Pořád jsme ještě jeli, ale přihodila se nepřijemná věc.

Jaká?

Desku vydával Kalendář Liberecka spolu s Pavlem Burešem z KaB Music a k tomu nás podporovalo Rádio Contact. Stalo se ale něco, co se stát nemělo a do čeho jsme neměli šanci zasáhnout. Kalendář Liberecka se nepohodl s Rádiem Contact – dodneska nevím, o co šlo, snad o velikost loga na ceděčku. Výsledkem toho bylo, že v Rádiu Contact na naši druhou desku vyhlásili embargo. Dokonce si vzpomínám, že nějaký moderátor údajně dostal flastr za to, že nás zahrál. Přitom věci z první desky pouštěli normálně.

Zničehonic chodily na koncerty holčičky, na křest alba v Lidových sadech, přišlo 1200 lidí. To bylo na makovici.

Pokud se nové písničky nedostanou k posluchačům, není to dobré.

To ne. Přitom na to jsme spoléhali, potřebovali jsme nové věci do lidí valit. Navíc se ani moc nepovedlo turné k druhé desce. Tak jsme se rozhodli, že si dáme pauzu. Od třiadvadesátého jsme hráli pět let skoro nonstop, zima,

léto, bez dovolených, prostě pořád jsme jeli. Čas na oddech.

Jak dlouhá byla pauza?

Pár měsíců jsme se neviděli. A pak se stalo něco, co jsme nečekali. Náš původní baskytarista Honza Skrbek ohlásil, že končí. Byl to šok, protože on byl hudebně na vyšší a často dával těm věcem určitý rámec. Po půlroční pauze jsme tak stáli dál, protože jsme museli nového basistu, Radana Jareše, naučit písničky. Sahráli jsme se, jeli jsme dál a v roce 2001 přišla další deska.

Noční múzy.

Přesně. To už bylo celkem evidentní, že to už není, jak to bývalo dřív. K tomu je nutné připočítat, že v té době vůbec nechodili lidé na koncerty. Ne jen na naše, myslím to obecně. Když už se někde hrálo, tak víceméně zadarmo. Šlo to s námi dolů a dolů a dolů, hráli jsme jen na pozvání a těch taky zas tolik nebylo.

S kapelou to možná šlo dolů, ale nové tisíciletí vám na druhou stranu přineslo důležitou událost: objev pražské Balbínovy poetické hospůdky, která se stala skoro vaším domovským působištěm.

Tam jsme se chytli roku 2002. Rozměrem nepatrný, ale významem značný milník pro Těla. Konečně jsme se zadráplili v Praze a hráli tam čtyři roky měsíc co měsíc.

Balbínova poetická hospůdka stála i za vašim současným znovuzrozením, ale nepředbíhejte. Zatím jsme někde na začátku tohoto desetiletí.

V té době jsme měli nového houslistu Tomáše Nezdaru a potom ještě baskytaristu Aleše Hnidka, hrávali jsme v Balbínce, dvakrát ročně v Váchy a tu a tam jinde. Pořád jsme doufali, že se něco přihodí, ale poště to nebyla žádná sláva. Pak už jsme hráli jenom nějakých patnáct dvacet koncertů ročně.

Za to by byla kdekerá regionální skupina na vrcholu blaha.

To sice ano, ale nezapomínejte, že jsme byli předtím zvyklí koncertovat

Stará dobrá Těla Zakládající a nejvýraznější členové Těl: kytarista, houslista a zpěvák Petr Gros (vlevo) a klávesista, skladatel, textař a zpěvák Luboš Beránek.

Foto: Sárka Pavlíková

třeba padesátkrát až šedesátkrát do roka. Teď už to byl stereotyp jako bejk, nedělaly se žádné nové věci, prostě nic. Žádná velká radost, spíš unavená setrvačnost. A pak přišel osudový rok 2006.

Co se stalo?

Klávesista, skladatel, textař a zpěvák Luboš Beránek onemocněl. Dostal tuberkulózu. A my jsme vůbec netušili, co se bude dít. Odvezli ho do plicního sanatoria a my jsme nevěděli, jestli tam bude měsíc, dva měsíce nebo rok, jestli někdy ještě bude schopen zpívat. Po čase se uzdravil a vrátil se do normálního života. Byl ještě rok na nemocenském a já si říkal: Fajn, odpocíne si, uzdraví a bude to pro něj nový impuls. Jenže pro něj to bylo spíš utrpení. Musel se starat o jiné věci než dřív, musel si najít novou práci a to ho naopak ubíjelo.

Jak jste to jako kapela tehdy vnímali?

Rok se nedělo skoro nic. Byli jsme

ale v klidu, nechtěli jsme na nic tloučit. Bavili jsme se o tom, co dál, dali si nějaké zkoušky a přemýšleli, jak kapelu obnovit, aby nás to začalo zase bavit. Pro orientaci: to už jsme v roce 2007, kdy měl Luboš to nejhorší už za sebou a bylo jasné, že bude moct zase zpívat. Řešili jsme kudy kam, ale pořád jsme nějak nebyli schopni najít společnou řeč.

V čem byl problém?

Já to dodnes neumím pojmenovat. Byla to taková zabejčenost na různých stranách, každý čekal a chtěl něco jiného. Prostě to, o čem jsme byli přesvědčeni, že to bude fungovat, ze záhadného důvodu nešlo. Přitom lidsky jsme byli všichni navzájem v pohodě. Odešel Tomáš Nezdara a s ním ještě kytarista Láda Třmíněk. Zůstali jsme ve čtyřech a pomalu umírali.

Co vás vzbudilo?

Zhruba před rokem Jirka Hrdina z Balbínovy poetické hospůdky na-

psal, že budou mít deset let výročí na Barácnické rychtě a nás by tam chtěl. Bylo jasné, že bychom byli v dobré společnosti: Radůza, Jiří Schmitzer, Blue Effect. Luboš Beránekovi to přišlo jako dobrá inspirace něco dělat. Já jsem řekl, že ano, ale že bychom to mohli akorát odbochat ve čtyřech, dát pár zkoušek, odehrát, udělat Jirkovi i sobě radost a hotovo. Na to on, že by rád dělal nové věci a začal opravdu pracovat. A tak mu povídám: „Pokud máme začít znova hrát, tak jo. Ale ne jedno hraní – uděláme šňůru. Takovou, jakou jsme ještě neudělali. Nechce se mi vracet jen tak prachobýčejně, jako že Těla zase hrajou a hotovo.“ Chtěl jsem tomu dát něco navíc a to navíc je, že jedeme ve velkém ansámblu. To jsme nikdy nezkoušeli.

Že odbočují: v té době už byl vaším členem kytarista a klávesista Martin Mráz. Jak jste se s ním dali dohromady?

Bubeník Martin Pospíchal s ním svého času hrál v kapele Anabáze. Napadlo jej, že by mohl být pro nás přínos. Souhlasili jsme, Martina jsme znali a nakonec se ukázalo, že ten jeho přínos je ještě větší, než jsme doufali.

Dobře. Zpátky k velké sestavě.

Nyní máte tři dechaře, dvě zpěvačky a ještě perkusistu.

Za zmínku stojí hlavně ty dechy. Trumpetista Petr Dastych, který s námi už kdysi něco dělal, sehnal profesionálního saxofonistu Petra Šoltyse a hráče na pozoun Petra Šrejmu. Je to zajímavý střet světů: oni používají jinou terminologii a tak trochu koukají na tu naši živelnost, kterou ze svého hudebního světa neznají. Dál s námi zpívají Petra Matoušková a Lucka Kotrmanová. To je neteř Ivety Kalátové, za svobodna Kotrmanové, která s námi hostovala na deskách. A na perkuse hraje Honza Nikendey mladší.

Jak vypadá ono zmiňované turné, které právě běží?

Celkem jsme do něj zahrnuli osm koncertů na místech, která známe. Začali jsme v libereckém Harcově, v hospodě U Váchy na vysokoškolských kolejkách. První větší koncert byl v Jablonci nad Nisou, pak pražský klub Vagon, Česká Lípa, potom máme Hrádek nad Nisou, klub Aion v Lomnici nad Po-

PROGRAM

Těla

Na túře 2010

12. listopadu	Hrádek nad Nisou	Dělnický dům
20. listopadu	Lomnice nad Popelkou	klub Aion
27. listopadu	Malá Skála	sokolovna
10. prosince	Liberec	Lidové sady

pelkou, maloskalskou sokolovnu a poslední koncert je desátého prosince v libereckých Lidových sadech.

Zájem o vás je velký, u Váchy bylo skoro čtyři sta lidí, na koncert do Jablonce jich přišlo pět set, na Facebooku jste během krátké doby nasbírali na sedm stovek fanoušků. Čekali jste, že se váš návrat takhle vydaří?

Rozechvěle jsme to očekávali. Určitá vzpruha a signál, že to bude dobré, bylo právě přibývání fanoušků na Facebooku. Když jsme pak zjistili, že do jabloneckého Eurocentra se na nás prodalo dvě stě lístků v předprodeji, byli jsme v šoku. Takový předprodej jsme neměli ani v dobách největší slávy.

V Rádiu Contact na naši druhou desku vyhlásili embargo. Dokonce si vzpomínám, že nějaký moderátor údajně dostal flastr za to, že nás zahrál.

A co bude s kapelou dál až turné skončí? Děláte nové věci?

Zatím ne. A co bude dál, momentálně nevíme. Teď je hlavní turné. Až skončí, trochu si přes Vánoce oddechne a po Novém roce uvidíme. Záleží tedy na tom, co nám ta šňůra přinese, důležité je, jestli budou nějaké nabídky na hraní. Pokud ano, a pokud budou stát za to, budeme pokračovat.

Jan Mikulíčka

Studenti píší noviny Čtu knihu, jsem normální?

Podle mne je spíše nenormální, kdybych si nikdy žádnou knihu nepřečetl. Snad každý ve svém životě přečetl alespoň jednu knihu, ať už Krtečka v dětství, povinnou literaturu před maturitou či jakoukoliv jinou, která se člověku číst chce, zajímá a baví. Zároveň při čtení knih si rozšiřujeme svoji slovní zásobu. Kniha každého musí zaujmout, protože pokud člověka kniha nebaví a čte ji jen z povinnosti, tedy s nechutí, ve výsledku obsahu třeba ani nerozumí a nic z ní nemá.

V této době čtení knih jako zábava velmi opadá, protože dost knih už je zfilmováno nebo jsou vytvořeny jako počítačové hry.

Mnoho lidí už čtení knih nebaví, ale občas ani nevědí, jaké to je, protože se nesnaží najít knihu, která by je zaujala.

V současnosti v době internetu si mnozí ve volné chvíli raději sednou k počítači, jdou na nějakou komunitní stránku, pustí si film nebo si zahrají počítačovou hru, než aby si na chvíli sedli a četli si knihu.

Domnívám se, že už je jiná doba a že čtení knih už není tak rozšířené jako dřív, ale určitě se knihy četly, čtou a číst budou i nadále. A to je dobře. **Adam Šmejkal**

Střední průmyslová škola strojní a elektrotechnická a vyšší odborná škola, Liberec

Fórum čtenářů

Vaše názory nás zajímají

Pište, volejte, mailujte vaše názory na redlib@mfidnes.cz, MF DNES, OC Fórum Liberec, Soukenné nám. 2/669, 460 01 Liberec, telefon 488 123 111. Diskutovat můžete na internetové stránce liberec.idnes.cz. Vlastní autorský blog si můžete založit na adrese blog.idnes.cz.

Výroky náměstka Cikla hraničí s nactiutrháním

Pan náměstek Radek Cikl mě nemá rád. A to od listopadu loňského roku, kdy jsem jemu a vedoucí odboru ŠMST paní Jiřině Princové řekl, že odmítám jejich návrhy na sloučení sklářských škol v Kamenickém Šenově a v Novém Boru a že pokud budu ředitelem, budu proti tomu bojovat všemi silami, protože by to fakticky znamenalo fyzickou likvidaci nejstarší sklářské školy na světě (autor reaguje na rozhovor s R. Ciklem, MF DNES, Liberecký kraj, 3. listopadu 2010 – pozn. red.). Rekl jsem jim, že pokud chtějí tyto dvě školy sloučit, tak mě musí zbavit funkce ředitele školy v Kamenickém Šenově. O to se pan náměstek v poslední době velmi snaží – a to i tím, že na nás posílá jednu kontrolu za druhou. Zároveň některé výroky v článku pana Cikla na mou adresu hraničí s nactiutrháním. Nemíním si to nechat líbit. Pan náměstek chválí školu v Novém Boru za výsledky na studentském sympoziu. My se musíme po-

chválit sami. Naše škola tam získala celkem pět ocenění, z toho dvě hlavní! A to v konkurenci studentů z VOŠ! Od začátku roku 2010 naši žáci získali celkem 20 ocenění na domácích i zahraničních výstavách. Máme letos i nominaci na Národní cenu za studentský design! Tato žení cen není nic neobvyklého. Podobných úspěchů naše škola pod mým vedením dosahuje pravidelně každý rok. Mě a mé kolegy již unavuje vyvracet a popírat vyložené výmysly a lži, které jsou proti nám účelově používány při zdůvodňování nutnosti likvidace naší školy. Přesto musím alespoň na některá tvrzení reagovat. Pan náměstek balamutí veřejnost, když popírá, že na střední průmyslové škole sklářské v Novém Boru neotevřeli již podruhé první ročník. Na oboru Výtvárné zpracování skla a světelných objektů studuje v Novém Boru podle nám dostupných údajů třiatřicet studentů, přičemž v 1. a 2. ročníku je to nula. Na naší škole studuje v tomto oboru v současnosti 62 studentů. Je lež, že na naší škole připadá 2,5 žáka na jednoho učitele! Podle normativu jsou to 4,4 žáci. Pan náměstek se zřejmým úmyslem zkreslit statistiku v náš neprospěch zahrnuje do počtu žáků v Novém Boru také učební obory! V agonii se zdá být úplně někdo jiný! Je také lež, že nám ve škole chybí exponáty za čtvrt milionu korun. Proti takovému nařčení se budeme tvrdě bránit! Na jedné straně pan náměst-

výběr z dopisů, kráceno

tek dramaticky vysvětluje demografickou křivku a úbytek dětí, ale mě pak dává za vinu, že máme málo studentů. My jsme letos po nenávislivé kampani proti naší škole a hrozícímu sloučení nabrali ještě o čtyři žáky více než loni! Máme jich v prvním ročníku 17. Opakuji, v Novém Boru je to nula! Přesto já vedu školu tristně a kolegyně v Novém Boru vede svou zdravě! Pan náměstek lamentuje nad malým počtem dětí a přitom přehlíží fakt, že v Novém Boru vzniklo naprosto nepotřebné gymnasium a že letos kraj povolil v Novém Boru vznik dalšího oboru, který jednoznačně konkuruje již zavedené škole v Liberci! My dotace nedostáváme, Nový Bor a ostatní školy ano. Pan náměstek Cikl balamutí veřejnost také tvrzením, že sloučení naší školy se školou v Novém Boru je hotová věc. Chci tímto veřejnost informovat, že to není pravda! Soukromé přání pana Cikla a rozhodnutí rady kraje musí schválit zastupitelstvo Libereckého kraje! To tak ještě nikdy neudělalo! Pan náměstek tedy ve svých prohlášeních toto rozhodnutí předbílá! Automobilky se stěhují na východ, měli bychom pečlivě zvážít, co nám tu doma zůstane. Za poslední tři roky stoupl počet univerzit v Číně, kde se zabývají sklem, ze tří na třináct! Tady se školy mají zavírat! Jak potom chceme v mezinárodní soutěži uspět?

František Janák

ředitel SUPŠS Kamenický Šenov

Vaším objektivem Fotografie čtenářů z fotoalba rajce.idnes.cz

Turnovem prošel v sobotu lampionový průvod čítající asi tři sta lidí. Přestože přšelo, účast byla skvělá.

Foto: Veronika Mašková
http://werdinek.rajce.idnes.cz

